

Tygodnik Gospodarczy

WYDAWNICTWO
IZBY PRZEMYSŁOWO-HANDLOWEJ W POZNANIU

Organ publikacyjny Wojewódzkiego Wydziału Apropowizacji i Handlu, Wojewódzkiego Wydziału Przemysłowego, Izby Przemysłowo-Handlowej i Izby Rzemieślniczej w Poznaniu

Rok II

28 września 1946

Nr 39

Zmiana w sprawie 50 proc. zwwyżki w podatku obrotowym

By umożliwić zainteresowanym Czytelnikom zorientowanie się i właściwe osądzenie zagadnienia 50% zwwyżki w podatku obrotowym, koniecznym jest rozpocząć rozważania nasze od zapoznania Czytelników z najnowszymi postanowieniami, dotyczącymi określenia t. zw. przedsiębiorstw, prowadzonych w większym rozmiarze.

Zagadnienie to normuje rozporządzenie Ministrów: Przemysłu, Apropowizacji i Handlu oraz Żeglugi i Handlu Zagranicznego z dnia 11 lipca 1946r., wydane w porozumieniu z Ministrami: Sprawiedliwości, Skarbu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych.

W myśl tego rozporządzenia wydanego na podstawie art. 4 § 2 kodeksu handlowego:

1. za przedsiębiorstwa zarobkowe, prowadzone w większym rozmiarze uważa się:
  - a) wszystkie przedsiębiorstwa państwowe i samorządowe oraz pozostające pod zarządem państwowym i samorządowym, z mocy przepisów szczególnych w czasie trwania tego zarządu;
  - b) przedsiębiorstwa przewozowo-ekspedycyjne, przeładunkowe, usług portowych, domy składowe, biura pośrednictwa handlowego, przedsiębiorstwa komisowe, wywiadownie, przedsiębiorstwa wydawnicze i apteki;
  - c) przedsiębiorstwa, których obrót przewyższa kwotę 5 milionów złotych w stosunku rocznym.

Bez względu na wysokość obrotu przedsiębiorstwa uważa się za przedsiębiorstwo zarobkowe, prowadzone w większym rozmiarze, jeżeli za takie uzna je sąd rejestrowy, właściwy według siedziby przedsiębiorstwa po zasięgnięciu opinii izby skarbowej i izby przemysłowo-handlowej.

2. za obrót w rozumieniu pkt. c) uważa się obrót ustalony ostatecznym orzeczeniem

władzy skarbowej do wymiaru podatku obrotowego za ostatni rok, obrót towarowy, osiągnięty ze sprzedaży artykułów objętych scalonym podatkiem obrotowym oraz obrót wolny od podatku obrotowego.

3. ulegają zaliczeniu do przedsiębiorstw zarobkowych w większym rozmiarze także przedsiębiorstwa przemysłowe, nie wymienione w pkt 1), jeżeli prowadzący je kupcy posiadają zakłady sprzedaży artykułów własnej produkcji zaliczone lub podlegające zaliczeniu do przedsiębiorstw zarobkowych prowadzonych w większym rozmiarze.
4. do przedsiębiorstw zarobkowych w większym rozmiarze będą zaliczone także przedsiębiorstwa przemysłowe uboczne, związane z gospodarstwem rolnym, jeżeli przerabiają ponad 50% produktów, nie pochodzących z gospodarstw z nimi związanych. Ilość przerobionych produktów, nie pochodzących z gospodarstwa związanego z przedsiębiorstwem przemysłowym, określa izba rolnicza na podstawie danych za rok poprzedzający zgłoszenie do rejestru.

Przytoczone rozporządzenie wchodzi w życie z dn. 1 września 1946 r.

Jak Czytelnikom wiadomo, samorząd gospodarczy już w ciągu roku ubiegłego kilkakrotnie podejmował starania w kierunku wydania nowelizowanego rozporządzenia, określającego pojęcie kupca rejestrowego a tym samym kupca, obowiązującego do prowadzenia ksiąg handlowych według wymogów kodeksu handlowego.

Zatem z dniem 1 września 1946 r. traci moc obowiązującą przestarzałe rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dn. 23 października 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 590) wydane w porozumieniu z ministrami Skarbu, Sprawiedliwości oraz Rolnictwa i Reform Rolnych, w sprawie określenia przedsiębiorstw prowadzonych w większym rozmiarze.

W tym numerze:

Zmiana w sprawie 50 proc. zwwyżki w podatku obrotowym — Zwalczanie transakcyj anonimowych — Poradnik księgowego — Sprzedaż napoi chłodzących i piwa w sklepach spożywczych — Nowa taryfa pocztowo-telekomunikacyjna — Ulgi podatkowe dla odbiorców wydawnictw „Czytelnika” — Wystawa w Gorzowie — Komunikaty.

W najbliższych numerach:

Podatek dochodowy — Bezpieczeństwo pracy — Organizacja przedsiębiorstw — Poradnik księgowego — Nowelizacja prawa przemysłowego — Ubezpieczenie wypadkowe — Rada Gospodarcza Ziemi Lubuskiej — Handel zagraniczny — Komunikaty.

Stałe działy:

Skarbowość — Księgowość — Pieniądz i kredyt — Sprawy socjalne — Komunikacja — Ustawodawstwo handlowe — Administracja przemysłowa — Przemysł — Rzemiosło — Handel.

W rozumieniu tego rozporządzenia za przedsiębiorstwo zarobkowe prowadzone w większym rozmiarze, uważało się między innymi wszystkie przedsiębiorstwa zarobkowe, których obrót przewyższał kwotę 100.000 złotych w stosunku rocznym; za obrót w tym rozumieniu uważa się obrót ustalony ostatecznym orzeczeniem władzy skarbowej do wymiaru podatku obrotowego za ostatni rok, obrót osiągnięty ze sprzedaży artykułów objętych podatkiem scalonym oraz obrót wolny od podatku obrotowego.

Jak teraz na tle tych przepisów przedstawia się sprawa 50% zwwyżki w podatku obrotowym? Przypomnijmy pokrótce nasamprzód najważniejsze przesłanki tego zagadnienia.

Nowy dekret o podatku obrotowym przewiduje wydatne obniżenie stawek podatkowych, co należało by pochwalić jako objaw sprzyjający rozwojowi odbudowującej się gospodarki.

Z drugiej strony jednak dekret przewiduje podwyżkę stawek o 50% dla tych podatników, którzy wbrew przepisom w ogóle nie prowadzą ksiąg handlowych, uproszczonych lub podatkowych albo prowadzą je nieprawidłowo.

Pomijamy już, że rygor tej podwyżki stosuje dekret do podatników należących do sektora prywatnego, natomiast uwalnia od konsekwencji, wynikających z zastosowania rygoru, sektor uspołeczniony, a w szczególności spółdzielczość (patrz artykuł pt. „Nowy dekret o podatku obrotowym” w Nr 8 „Tygodnika” z dnia 23 lutego 1946 r.), oraz że bardziej negatywnie, w stosunku do spółdzielczości nastawieni podatnicy sektora prywatnego uważają takie unormowanie sprawy wprost jako premię dla sektora uspołecznionego, za nieprawidłowe prowadzenie ksiąg.

Przeciw zasadzie stosowania rygorów w odniesieniu do podatników, nieprowadzących księgowości lub prowadzących ją nieprawidłowo, nie można z punktu widzenia podatkowego jak i gospodarczego podnosić słuszne zastrzeżenia.

Zastrzeżenia jednak i to bardzo poważne budzić musi sprawa stosowania wspomnianego wyżej rygoru w okresie do 1 września 1946 r., gdy stanowisko zarówno władz skarbowych jak i podatników nie znalazło należytego sprecyzowania w przepisach prawnych.

Nowy dekret o podatku obrotowym, który wszedł, jak wiadomo, w życie z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1946 r. przewiduje, że rygor w postaci 50% zwwyżki znajduje zastosowanie wobec podatników, którzy wbrew przepisom nie prowadzą w ogóle ksiąg handlowych, uproszczonych lub podatkowych albo prowadzą je nieprawidłowo.

Opierając się na ścisłości postanowień dekretu o podatku obrotowym, można ponad wszelką wątpliwość stwierdzić, iż rozróżniając dokładnie pojęcia ksiąg handlowych, ksiąg uproszczonych oraz ksiąg podatkowych, dekret operuje tu pojęciami, które właściwe są nowemu dekretowi o postępowaniu podatkowym.

Jeżeli tak jest, to stosowanie rygoru 50% zwwyżki w podatku obrotowym powinno być odroczone przynajmniej do czasu wejścia w życie tych „przepisów”, od których przekraczania właśnie dekret o podatku obrotowym uzależnia omawiany rygor.

Słuszność takiego stanowiska uznały naczelne władze skarbowe choćby przez to, że poleciły nie stosować zwwyżki stawek podatkowych dla podatników, którzy wbrew przepisom nie prowadzą ksiąg uproszczonych lub podatkowych lub też prowadzą je nieprawidłowo i to do czasu wejścia w życie przepisów o prowadzeniu tych ksiąg.

Równocześnie jednak — w zapoznaniu konsekwencji — poleciły stosować 50% zwwyżkę stawek podatkowych w odniesieniu do podatników, którzy obowiązani do prowadzenia prawidłowych ksiąg handlowych, według wymogów kodeksu handlowego, takich ksiąg nie prowadzą lub prowadzą je nieprawidłowo.

Powszechnie zaś wiadomo, że obowiązek prowadzenia takich ksiąg handlowych ciąży tylko na kupcach rejestrowych.

Za kupca rejestrowego natomiast kodeks handlowy uważa kupca, prowadzącego przedsiębiorstwo zarobkowe w większym rozmiarze oraz wszystkie spółki handlowe.

W praktyce więc władze skarbowe stosowały 50% podwyżkę stawek podatkowych do tych wszystkich przedsiębiorstw, których obrót w stosunku rocznym przekraczał 100.000,— zł, a które nie prowadziły ksiąg handlowych.

Powszechnie wiadomo, że w chwili obecnej nie ma najmniejszego przedsiębiorstwa, którego obrót wynosiłby w stosunku rocznym mniej niż 100.000,— zł, stąd też wypadło

władzom skarbowym żądać 50% zwwyżki od wszystkich bez wyjątku przedsiębiorstw nie prowadzących ksiąg handlowych.

Jeżeli w dzisiejszym układzie stosunków gospodarczych przedsiębiorstwo, wykazujące obrót przekraczający choćby nieznacznie 100.000,— zł w stosunku rocznym, obowiązane byłoby prowadzić księgi handlowe według wymogów kodeksu handlowego, to zapytujemy ..... dla jakich to jeszcze „przedsiębiorstw” pozostałby obowiązek prowadzenia ksiąg uproszczonych a co więcej ksiąg podatkowych?

Przyjrzyjmy się wnikliwiej wyrażonemu w tej sprawie zarządzeniu władz nacz. skarbow. zawartemu w okólniku Ministerstwa Skarbu z dnia 12 lutego 1946 r. Nr D — V — 3 — 1/2/3/46 (Dz. Urz. Min. Sk. 3/46, poz. 42):

Przewidzianej w art. 17 ust. 4 dekretu z dnia 21 grudnia 1945 r. 50% zwwyżki stawek podatkowych dla podatników, którzy wbrew przepisom nie prowadzą ksiąg uproszczonych lub podatkowych lub prowadzą je nieprawidłowo, nie należy stosować do czasu wejścia w życie przepisów o prowadzeniu tych ksiąg.

Przepis jest wyraźny i należy go też wyraźnie wyklądać i wyciągać z niego najprostsze wnioski:

1. stosowanie rygoru 50% zwwyżki w podatku obrotowym należy odroczyć do czasu wejścia w życie tych „przepisów”, od których przekraczania właśnie dekret o podatku obrotowym uzależnia omawiany rygor; dotyczy to przynajmniej tych podatników, którzy będą obowiązani w myśl mających się ukazać przepisów do prowadzenia ksiąg uproszczonych lub podatkowych.
2. stosownie do postanowień będącego w fazie opracowania rozporządzenia Ministra Skarbu o księgach handlowych, księgach uproszczonych i księgach podatkowych, do prowadzenia ksiąg uproszczonych obowiązani są podatnicy, nie mający obowiązku prowadzenia ksiąg handlowych (w myśl wspomnianego na wstępie rozporządzenia z dnia 11 lipca 1946 r. — od 1 września 1946 r. tacy, których obrót nie przewyższa kwotę 5 milionów złotych w stosunku rocznym) a są nimi — jak to później zobaczymy — ci właśnie których obrót w stosunku rocznym znacznie przekracza i siłą rzeczy przekraczać musi kwotę 100.000,— zł;
3. wspomniany okólnik zawieszając w odniesieniu do przytoczonej w nim grupy podatników, dotychczasowe przepisy o prowadzeniu ksiąg uproszczonych nie mówiąc już o księgach podatkowych, które nie są znane dotychczasowemu ustawodawstwu w ogóle; zawieszenie to idzie przynajmniej tak daleko, jak daleko sięga sprawa stosowania rygoru o 50% zwwyżce.
4. trudno wyobrazić sobie w świetle, skądinąd słusznej i sprawiedliwej intencji okólnika, by po wejściu w życie przepisów normujących obowiązek prowadzenia ksiąg uproszczonych i podatkowych, odnośni podatnicy zakładali je wstecz za cały rok 1946 po to tylko, by uzasadnić brak obowiązku uiszczenia 50% zwwyżki.

Do pkt. 2. należy wiedzieć, iż stosownie do będącego w fazie opracowania rozporządzenia Ministra Skarbu o księgach handlowych, uproszczonych i podatkowych, do prowadzenia ksiąg uproszczonych obowiązani są podatnicy nie mający obowiązku prowadzenia ksiąg handlowych, prowadzący wymienione niżej przedsiębiorstwa:

1. Bez względu na wysokość obrotu:
  - a) sprzedaż towarów bądź wyłącznie, bądź przeważnie kupcom do dalszej odsprzedaży;
  - b) sprzedaż zegarków, kamieni szlachetnych, przedmiotów wyrobionych w całości lub w części ze złota albo z platyny;
  - c) gastronomiczne (restauracje, jadalnie, bary, cukiernie, kawiarnie, mleczarnie itp.) zatrudniające cztery lub więcej osób łącznie z właścicielem i członkami jego rodziny;
  - d) hotele, pokoje umeblowane, pensjonaty, posiadające ponad pięć pokoiów do wynajęcia;
  - e) zakłady lecznicze, przychodnie lekarskie, zakłady rentgenologiczne, diatermie, naświetlania lecznicze, laboratoria analityczne oraz inne zakłady leczniczo-rozpoznawcze (np. badanie podstawowej przemiany materii itp.);
  - f) zakłady kąpielowe: łaźnie posiadające wanny z ilością waniem ponad dziesięć oraz kąpiele na wodach morskich i słodkich z ilością kabin ponad dziesięć;
  - g) teatry i kabarety;

- h) zakłady fotograficzne, zatrudniające personel najemny;
  - i) pralnie zatrudniające ponad pięć osób łącznie z właścicielem i członkami jego rodziny;
  - j) przewóz towarów przy użyciu jednego lub więcej samochodów lub ponad cztery konie;
  - k) żegluga morska i rzeczna;
  - l) młyny posiadające walce oraz olejarnie;
  - l) zakłady pogrzebowe;
  - m) wszelkie przedsiębiorstwa przemysłowe i zakłady rzemieślnicze, zatrudniające siedem lub więcej osób łącznie z właścicielem i członkami jego rodziny przy łącznej a przy użyciu silników — cztery lub więcej;
2. W zależności od wysokości obrotu.

Podatnicy prowadzący wszelkie inne przedsiębiorstwa (zakłady) jeżeli obrót osiągnięty w ostatnim okresie rachunkowym obliczony w stosunku rocznym wynosi więcej niż 2.500.000,— zł. Dla podatników, którzy w chwili wejścia w życie rozporządzenia prowadzą przedsiębiorstwa (zakłady) podstawę obliczania obrotu w stosunku rocznym stanowi kwota obrotu osiągniętego w miesiącach: styczniu, lutym, marcu, i kwietniu 1946 r. przyjęta do ustalenia zaliczek miesięcznych na podatek obrotowy.

Zwalczanie transakcyj anonimowych

I.

W związku z dekretem o postępowaniu podatkowym, uchwałą Prezydium Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 25 czerwca 1946 r. nałożono na przedsiębiorstwa państwowe i samorządowe oraz na przedsiębiorstwa pozostające pod zarządem państwowym obowiązek wymagania od kontrahentów przy transakcjach sprzedaży lub zakupu towarów w większych ilościach, bądź celem odsprzedaży lub przeróbki, przedstawiania kart rejestracyjnych przewidzianych w Dziale II dekretu z dnia 21 grudnia 1945 r. o podatku obrotowym.

Ponadto nałożono obowiązek notowania przez przedsiębiorstwa numerów kart rejestracyjnych i nazw wystawiających je urzędów oraz imion i nazwisk (nazw firm), na których imię i nazwisko (firmę) okazana karta rejestracyjna jest wystawiona.

Numery okazanych kart rejestracyjnych, nazwy wystawiających je urzędów oraz imiona i nazwiska (nazwy firm), na których imię i nazwisko (firmę) okazana karta rejestracyjna jest wystawiona, powinny być odnotowane na otrzymanych lub wystawianych rachunkach. Obok numeru karty rejestracyjnej powinna być przez przedsiębiorstwa notowana również data karty rejestracyjnej.

II.

W związku z tym wydano okólnik Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 sierpnia 1946 r. Nr 30 w sprawie zapobieżenia dokonywania transakcyj z osobami uchylającymi się od obowiązków podatkowych a z reguły nieuchwytnymi dla władz podatkowych:

W dążeniu do podniesienia moralności podatkowej w społeczeństwie a zarazem do słusznego i sprawiedliwego obciążenia świadczeniem podatkowym wszystkich warstw społecznych, wprowadzony został w dekrete o postępowaniu podatkowym z dnia 16 maja 1946 r. obowiązek prowadzenia ksiąg przez podatników podatku obrotowego oraz zasada, że wyłącznym dowodem na zapis w księgach, odnoszącym się do zakupu rzeczy ruchomej oraz do korzystania ze świadczeń usług, są rachunki, zawierające wymagane dekretem dane.

Przepisy te mają na celu utrudnienie zawierania transakcyj anonimowych, nieuchwytnych z reguły dla władz podatkowych i umożliwienie administracji podatkowej ustalania rzeczywistych obrotów i dochodów.

W celu zrealizowania tego postulatu dekret zobowiązuje podatników do wydawania na żądanie kontrahentów rachunków na sprzedaż rzeczy ruchomych lub na wykonanie usług i to zarówno za gotówkę, jak i na kredyt; wydawane rachunki powinny być kolejno numerowane, a kopie ich mają być przechowywane w kolejności numerów.

Do prowadzenia ksiąg podatkowych obowiązani są podatnicy podatku obrotowego nie mający obowiązku prowadzenia ani ksiąg handlowych, ani ksiąg uproszczonych.

Na zakończenie jeszcze jedna uwaga:

Stosownie do postanowień § 2 rozporządzenia Ministrów z dnia 11 lipca 1946 r. w sprawie określenia przedsiębiorstw, prowadzonych w większym rozmiarze, za obrót (granica 5 milionów) w rozumieniu tegoż rozporządzenia uważa się obrót ustalony ostatecznym orzeczeniem władzy skarbowej do wymiaru podatku obrotowego za ostatni rok, obrót towarowy, osiągnięty ze sprzedaży artykułów objętych scalonym podatkiem obrotowym oraz obrót wolny od podatku obrotowego.

Tym ostatnim rokiem jest rok 1945. „Ostateczne orzeczenie” nastąpi po dniu 1 września 1946 r. W myśl tego orzeczenia okaże się np., że przedsiębiorstwo podatnika nie osiągnęło obrotu, przewyższającego kwotę 5 milionów złotych w stosunku rocznym — zatem nie będzie przedsiębiorstwem prowadzonym w większym rozmiarze i nie będzie obowiązane prowadzić ksiąg handlowych; a więc — prowadzić powinno uproszczone lub podatkowe księgi, a ten obowiązek odroczonej został stosownie do wspomnianego okólnika Ministerstwa Skarbu z dnia 12 lutego 1946 r. do czasu wejścia w życie przepisów o prowadzeniu tych ksiąg.

mgr Z. MIELCARZEWICZ

Przestrzeganie tych przepisów przez zobowiązanych do tego będzie miało dla administracji podatkowej specjalne znaczenie z tego powodu, że księgi podatnika mają stanowić nie tylko dowód w postępowaniu podatkowym dla samego podatnika i dla władz, lecz równocześnie mają być one źródłem informacji dla władzy podatkowej w odniesieniu do osób, pozostających z podatnikiem w stosunkach handlowych.

Szczególnie ważnym czynnikiem dla administracji podatkowej przy ustalaniu należnych podstaw wymiaru danin publicznych będzie stosowanie postanowień dekretu o postępowaniu podatkowym przez przedsiębiorstwa sektora państwowego i samorządowego — u samego źródła w obecnej strukturze obrotów, przeważnie hurtowych.

Z powyższych względów polecono przedsiębiorstwom państwowym i pozostającym pod nadzorem przedsiębiorstwom samorządowym, jak również przedsiębiorstwom, znajdującym się pod zarządem państwowym i samorządowym ściśle przestrzegać przepisy dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym.

Ponadto, w celu zapobieżenia uszczuplaniu należności podatkowych Skarbu Państwa, zwrócono uwagę na konieczność ścisłego przestrzegania przewidzianego artykułem 115 wymienionego wyżej dekretu o postępowaniu podatkowym, obowiązku przesyłania właściwym izdom skarbowym przez władze i urzędy państwowe oraz samorządowe, przedsiębiorstwa państwowe i samorządowe, przedsiębiorstwa pozostające pod zarządem państwowym i samorządowym oraz instytucje publiczne i zrzeszenia, które korzystają z gwarancji kredytów lub subwencji państwowych, odpisów lub wyciągów z zawartych umów o roboty, dostawy i przewozy, jak również umów o dzierżawę — najpóźniej w ciągu tygodnia po zawarciu umów.

Odnośnie druki zostaną wymienionym przedsiębiorstwom i instytucjom dostarczone przez właściwą Izbę Skarbową — Biuro Informacyjne — dokąd również należy kierować za potrzebowania na druki.

III.

Analogiczne zarządzenia do wszystkich placówek i przedsiębiorstw spółdzielczych wydane zostały przez Państwową Radę Spółdzielczą za pośrednictwem Związku Rewizyjnego Spółdzielni R. P.

Niezależnie od tego Związek Rewizyjny Spółdzielni ogłosił w Biuletynie Informacyjnym i Dwutygodniku „Społem” oraz przesłał do wiadomości wszystkim wydziałom Związku komunikat, zawierający streszczenie postanowień dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym, odnoszących się do ksiąg handlowych i zalecił, by postanowienia te były jaknajściślej przestrzegane.

W związku z wprowadzeniem w życie tych zarządzeń mogą zajść przypadki usiłowania wykupywania kart rejestracyjnych na fikcyjne imiona i nazwiska (firmy) w celu dokonywania na podstawie tych kart transakcji anonimowych.

Celem zapobieżenia tego rodzaju tendencjom w przy-

padku zgłaszania się do władz skarbowych osób nieznanymi władzom z działalności gospodarczej o nabycie karty rejestracyjnej, władze te mają obowiązek stwierdzania tożsamości zgłaszających się osób oraz kontrolowania po wydaniu karty, czy osoby te podjęły istotnie czynności, na których wykonywanie nabyły karty rejestracyjne.

Poradnik księgowego

Inwentaryzacja przedmiotów majątku przedsiębiorstwa

Życie handlowe i przemysłowe uderza obecnie tak żywym tętmem, że wymaga w budowie współczesnego gospodarstwa rodzimego takiego wysiłku, który pochłania całą umysłowość przedsiębiorcy. Fakt ten, że przedsiębiorca z tytułu braku czasu czy też innych powodów nie ma możliwości, by rozejrzeć się należycie w istotnym położeniu gospodarczym swego przedsiębiorstwa i jego sile produktywnej.

Do liczby takich zaniedbanych a ważnych zagadnień należy niewątpliwie sprawa należytego zrozumienia i pojęcia inwentaryzacji przedmiotów majątku przedsiębiorstwa. Inwentaryzacja, która w praktycznej realizacji uwidacznia się w formie tak zwanej inwentury czy też inwentarza, znajduje swe prawne oparcie, między innymi na pierwszym miejscu o Kodeks handlowy, w artykułach 57 i 58. Szerzej mówi o tym obowiązkowość ustawodawstwo podatkowe, by przedsiębiorcy stworzyli między innymi podstawowe ramy przy ustaleniu dochodowości swego przedsiębiorstwa.

Poruszając to zagadnienie, na tym miejscu mamy na uwadze stronę praktyczną samego wykonania tych zaleceń i przeprowadzenia inwentaryzacji w taki sposób, by wynik tej pracy miał wszechstronne korzyści, na odcinku organizacyjnym przedsiębiorstwa na przestrzeni jego istnienia.

Na tym odcinku niestety panuje w większości przedsiębiorstw niesamowity chaos, który:

1. w wysokim stopniu utrudnia pracę tym, którym ją powierzano,
2. nie daje właściwej przejrzystości o majątku kierownictwu,
3. stwarza poważne przeszkody przy rewizji tych spraw.

Jeżeli chodzi o tak zw. inwenturę — w większości pojmowanej jako brudnopis posiadanych w danym dniu surowców, materiałów pomocniczych, półfabrykatów czy też wyrobów gotowych względnie towarów, — to kwestia ta nie byłaby na tym miejscu przedmiotem dyskusji. Owe sporządzane brudnopisy, zaopatrzone po myśli wymogu ustawy podpisami osób sporządzających, są jedynie tym surogatem, który między innymi umożliwia księgowemu-bilansistę zestawienie stanu posiadania przedsiębiorstwa pod względem ilościowym i wartościowym. Interesuje nas natomiast zagadnienie przejściowe z inwentury do inwentarza. Inwentarz — to nie tylko spis towarów, lecz całego majątku oraz zobowiązań przedsiębiorstwa. Jego wykonanie będzie tym prostsze i przejrzystsze im racjonalniej przeprowadzać będziemy prace przygotowawcze, utrwalone w odpowiedni pisemny sposób w pewnym myślowym porządku.

Majątek przedsiębiorstwa podzielić możemy na trzy zasadnicze grupy — niezależnie od ogólnie przyjętej zasady podziału na dwie grupy (nakładowy i obrotowy), a mianowicie na:

- a) majątek stały czyli nakładowy, w skład którego wchodzi:
  1. obiekty, dające niejako zewnętrzną granicę i położenie przedsiębiorstwu tj. grunty i budynki.
  2. wszelkie narzędzia pracy, umożliwiające prowadzenie przedsiębiorstwa takie, jak: maszyny, urządzenia techniczne, gospodarce i administracyjne, środki transportowe, itd.,
- b) majątek obrotowy, który ulega nieustannej zmianie celem zarobkowania. Do niego zaliczamy:
  1. zasadniczy przedmiot zarobkowania tj. surowiec, półfabrykat i towar gotowy.
  2. przedmioty pomocnicze takie, jak: materiały pędne, opałowe, opakowanie i inne,
  3. środki o charakterze obiegu pieniężnego, a więc: gotówka, czek, weksle, papiery wartościowe,
- c) składniki odnoszące się wyłącznie do kredytu, do których zaliczamy wszelkiego rodzaju dłużników względnie odbiorców.

Kierując się tym ogólnym podziałem tworzyć możemy dalsze rozbicie księgowe, które niewątpliwie decydować będzie o poglądzie na całość i da nam możliwość kontroli.

Wkraczamy niebawem w ostatnią fazę obecnego roku, gospodarczego, w której ilość prac księgowych jest poważna, w związku z przygotowywaniem różnorodnych spraw do sprawozdania rocznego. Z tych przeto przyczyn czas najwyższy uprządkować w tej chwili to, co ma nam, ułatwić inwentaryzację majątku. Szczególną troską otoczyć należy majątek stały, który jak dotychczasowa lustracja ksiąg przez podpisanego stwierdziła, jest w wielu przedsiębiorstwach sporządzony w sposób nie tylko, że niewłaściwy i mało przejrzysty, lecz zarazem utrudniający zachowanie ciągłości poprzez co najmniej kilka okresów gospodarczych.

Stosowany system rejestracji posiadanych przedmiotów majątku stałego i dokonanie odpisu rocznego od sumy ogólnej nie odpowiada współczesnym wymogom. Ubywają nam bowiem w ciągu każdego roku gospodarczego różne pojedyncze przedmioty na skutek sprzedaży, zupełnego zniszczenia lub też kradzieży. Odpis od sumy ogólnej wartości majątku stałego nie pozwala nam każdorazowo stwierdzić wartość końcową poszczególnych przedmiotów i dla tego koniecznym jest byśmy dysponowali indywidualnym wykazem przedmiotu, który z roku na rok w kolejnym porządku wykazywałby:

1. kolejny numer inwentaryzacji,
2. określenie ilości,
3. nazwę danego przedmiotu z dokładnym określeniem, (np. przy maszynach podanie marki fabrykatu, numeru, siły zapędowej itp.)
4. nazwę i adres dostawcy,
5. datę nabycia lub wytworzenia,
6. wartość nabycia,
7. wysokość stawki amortyzacyjnej wyrażonej procentowo,
8. okres amortyzacji tj. przez przeciąg ilu lat należy dokonywać corocznie odpisu,
9. sumę corocznego odpisu,
10. wartość końcową w każdym roku gospodarczym przyjętą do bilansu.

Dwojaki mamy dla tych celów sposób rozwiązania:

- a) sporządzenie planowego układu poszczególnych przedmiotów majątku stałego na specjalnych arkuszach, oprawionych w książkę,
- b) zastosowanie systemu kartotekowego w księgowości przebitkowej dla rejestru przedmiotów majątku stałego.

W tym ostatnim wypadku zakładamy dla każdego przedmiotu oddzielną kartotekę z oznaczeniem zasadniczych danych, o których wyżej wspomnieliśmy. Coroczne odpisy natomiast przeprowadzamy przez specjalnie dostosowany dziennik oraz na każdej kartotece systemem przebitkowym. System ten ma i powinien mieć zastosowanie w przedsiębiorstwach większych — szczególnie przemysłowych, w których ilość poszczególnych przedmiotów majątku stałego jest poważna, a ciągła kontrola stanu faktycznego staje się nieodzowną.

Poniżej podajemy wzór arkusza rejestrowego. Odpowiednie formularze względnie gotowe książki oprawne są obecnie do nabycia w handlu i byłoby wskazanym by każde przedsiębiorstwo w łatwy i praktyczny sposób od podstaw inwentaryzację przedmiotów przeprowadziło. Formularze te są obliczone na rejestr na okres lat dziesięć, po upływie których zakładamy nową książkę. Ponadto przy kolejnym wpisywaniu należy z góry, w sposób planowy ustalić dział, grupy a niekiedy i podgrupy z zachowaniem miejsca wolnego na dodatkowe wpisywanie nowych przedmiotów,

które w przeciągu najbliższych dziesięciu lat mogłyby być dokupione. Trajne rozplanowanie tych spraw zależy już od zdolności organizacyjnej księgowego, którego czynność

nie może kończyć się tylko na zwykłych czynnościach buchalteryjnych, lecz w wysokim stopniu zająć się winna z wszelką organizacją lub reorganizacją przedsiębiorstwa.

Nr bież.	Nr inwentarza	ilość	Nazwa przedmiotu	Dostawca - Wytwórca	Dowód nabycia lub wytworzenia		Wartość nabycia
					Data	Nr	

19.....		19.....		19.....		Wycofanie przedmiotu		U w a g i
Suma amortyzacji	Wartość do bilansu	Suma amortyzacji	Wartość do bilansu	Suma amortyzacji	Wartość do bilansu	Data	Wartość	

Przedstawiony wyżej wzór księgi inwentaryzacyjnej dotyczy wyłącznie przedmiotów majątku stałego. Dla pozostałego majątku, a więc obrotowego oraz składników odnoszących się do udzielonego kredytu można zastosować również odpowiednie formularze z tym, że ich układ tabelaryczny przewidywałby równy okres dziesięciu lat służebności. Oczywiście, zamiast takich kolumn jak stawka amortyzacyjna, czy też suma amortyzacyjna, wstawionoby kolumny o innej treści. Dla przykładu: jeżeli chodzi o za-

sadniczy przedmiot zarobkowania (towar) uwzględnić należy cenę za jednostkę.

Zinventaryzowany corocznie w omawiany sposób cały majątek przedsiębiorstwa (włącznie zobowiązań) w jednej na ten cel przeznaczonej księżce stanowiłyby oryginał inwentarza, z którego wystarczyłoby sporządzić wypis skoro zaistnieje tego potrzeba.

mgr M. Nowicki

Nowa taryfa pocztowo-telekomunikacyjna

Z dniem 1 września br. weszła w życie nowa taryfa pocztowo-telekomunikacyjna. Podajemy poniżej ważniejsze stawki, które interesują szerokie sfery przemysłowe, handlowe i gospodarcze.

Nowy „Dziennik Taryf” jest do nabycia lub zamówić go można w większych urzędach pocztowo-telekomunikacyjnych w cenie 40 zł za egzemplarz.

Taryfa pocztowa.

1. Listy krajowe
  - do wagi 20 g . . . . . 5,— zł
  - ponad 20 do 250 g . . . . . 10,— „
  - ponad 250 do 500 g . . . . . 15,— „
2. Kartki pocztowe . . . . . 3,— „
3. Polecenie przesyłki listowej obrót wewnętrzny . . . . . 5,— „
 obrót zagraniczny . . . . . 10,— „
4. Druki:
  - a) nadawane pojedynczo
    - do 20 g . . . . . 1,— „
    - ponad 20 g do 50 g . . . . . 2,— „
    - ponad 50 g do 100 g . . . . . 3,— „
    - ponad 100 g do 250 g . . . . . 5,— „
    - ponad 250 g do 500 g . . . . . 10,— „
  - b) bezadresowe: za każdy tysiąc lub jego część nadanych równocześnie, jednak w ilościach conajmniej 500 szt. 160,— „
  - c) ulotki . . . . . za każdy tysiąc lub jego część nadanych równocześnie, jednak w ilościach conajmniej 100 szt. 140,— „
5. Papiery handlowe
  - do 100 g . . . . . 3,— „
  - ponad 100 do 250 g . . . . . 5,— „
  - ponad 250 do 500 g . . . . . 10,— „
  - ponad 500 do 1000 g . . . . . 12,— „
  - ponad 1000 do 2000 g . . . . . 14,— „
6. Próbkki towarów:
  - a) nadawane pojedynczo
    - do 100 g . . . . . 2,— „
    - ponad 100 g do 250 g . . . . . 4,— „
    - ponad 250 g do 500 g . . . . . 6,— „

- b) nadawane jednocześnie w ilościach ponad 100 sztuk 70% opłat jak za próbki wg. pktu 6a

Obrót zagraniczny.

Listy:

- a) do Czechosłowacji opłata jak listy krajowe
- b) do innych krajów do 20 g . . . . . 10,— „
 za każde dalsze 20 g . . . . . 6,— „

Kartki pocztowe:

- a) do Czechosłowacji opł. jak za kartki krajowe
- b) do innych krajów . . . . . 6,— „

Przekazy pieniężne -- obrót wewnętrzny:

1. Przekazy pocztowe do sumy 50,— zł . . . . . 6,— zł
- ponad 50,— do 100,— zł . . . . . 9,— „
- „ 100,— „ 500,— „ . . . . . 15,— „
- „ 500,— „ 1000,— „ . . . . . 22,— „
- „ 1000,— „ 2000,— „ . . . . . 30,— „
- „ 2000,— „ 5000,— „ . . . . . 45,— „
- „ 5000,— „ 10000,— „ . . . . . 75,— „

Przekazy pobraniowe oraz przekazy pocztowe, władz i urzędów państwowych i samorządowych:

- ponad 10000,— do 15000,— zł . . . . . 100,— „
- „ 15000,— „ 20000,— „ . . . . . 125,— „
2. Przekazy telegraficzne:
  - a) opłata za przekaz jak wyżej w pkt. 1
  - b) opłata manipulacyjna za sporządzenie telegramu przekazowego . . . . . 10,— „
  - c) opłata telegraficzna za telegram przekazany i za korespondencję osobistą

w/g normalnej taryfy telegraficznej

Obrót zagraniczny.

3. Przekazy pocztowe do krajów z którymi obrót przekazowy wprowadzono do 100 zł . . . . . 7,50 zł
za każde dalsze 100 zł lub ich część . . . . . 0,50 „

Opłata za czynności P. K. O.

1. Za wpłaty czekowe . . . . . 2,— zł
ponad 25,— do 100,— zł . . . . . 3,— „
ponad 100,— do 200,— zł . . . . . 4,— „
„ 200,— do 500,— „ . . . . . 6,— „
„ 500,— „ 1000,— „ . . . . . 8,— „
„ 1000,— „ 2000,— „ . . . . . 11,— „
„ 2000,— „ 5000,— „ . . . . . 18,— „
„ 5000,— „ 10000,— „ . . . . . 30,— „
„ 10000,— „ 100000,— „ . . . . . 65,— „
„ 100000,— „ 250000,— „ . . . . . 120,— „
„ 250000,— „ 500000,— „ . . . . . 180,— „

Taryfa telegraficzna.

1. Telegramy zwykłe:
za każdy taryfowy wyraz . . . . . 3,— zł
nadto zasadnicza opłata . . . . . 5,— „
2. Telegramy pilne:
za każdy taryfowy wyraz . . . . . 6,— „
nadto zasadnicza opłata . . . . . 5,— „
3. Za odpowiedź telegraficzną „RP” opłaconą przy nadaniu telegramu: . . . . . opłata w dowolnej wysok.
4. Za telegraficzne zawiadomienie o doręczeniu telegramu ze wskazówką „PC” . . . . . 20,— zł
5. Za sprawdzenie telegramu ze wskazówką „TC” . . . . . połowa opłaty za telegram zwykły tej samej treści
6. Reklamacje dotyczące telegramu . . . . . 10,— „
7. Za wydanie uwierzytelnionego odpisu nadanego telegramu . . . . . 10,— „

Taryfa telefoniczna

1. Opłaty abonamentowe — za aparat główny (końcowy).
a) w central. z obsługą ręczną od 150,— zł do 1000,— zł w zależności od kategorii abonamentu i grupy telefonicznej

- b) w centralach automatycznych od 240,— zł do 390,— zł w zależności od grupy sieci i za każdą rozmowę miejscową . . . . . 2,— „
W Poznaniu wynosi miesięczna opłata abonamentowa za aparat główny (końcowy) . . . . . 390,— „
za aparat dodatkowy włączony do centrali: z obsługą ręczną . . . . . 190,— „
automatyczną . . . . . 250,— „

2. Opłata za międzymiastowe rozmowy zwykłe (3 minutowe)
do 25 km . . . . . 18,— „
ponad 25 „ 50 km . . . . . 30,— „
„ 50 „ 100 km . . . . . 48,— „
„ 100 „ 200 km . . . . . 60,— „
„ 200 „ 300 km . . . . . 72,— „
3. Opłaty za międzymiastowe rozmowy pilne (3 minutowe) opłata podwójna jak za rozmowę zwykłą.
4. Za telegraficzne uprzedzenie wskazanej osoby o zamierzonej rozmowie międzymiastowej:
a) zwykłej 1/3 opłaty ustalonej za rozmowę zwykłą
b) pilnej 1/3 opłaty ustalonej za rozmowę pilną.
5. Za wezwanie wskazanej osoby do rozmównicy celem przeprowadzenia rozmowy międzymiastowej: na telefoniczne przesłanie wezwania 1/3 opłaty wskazanej za rozmowę zwykłą lub pilną nadto należność posłańcza:
a) w miejscowym obszarze pocztowym . . . . . 10,— zł
b) w zamiejscowym obszarze pocztowym w wysokości rzeczywistych kosztów posłańcza.
6. Za udzielenie telefonicznej informacji w ruchu międzymiastowym czy wskazana osoba posiada telefon i jaki jest numer jej telefonu 1/3 opłaty ustalonej za rozmowę zwykłą.
7. Opłaty za założenie telefonu (aparat końcowy) od 3400,— zł do 4000,— zł w zależności od grupy sieci telefonicznej.
W Poznaniu założenie telefonu kosztuje 4000,— zł.
Bliższych informacji w sprawie nowej taryfy pocztowo-telekomunikacyjnej udzieli każdy Urząd pocztowy.

Sprzedaż napoi chłodzących i piwa przez sklepy spożywcze

Miejski Wydział Apropowizacji, Handlu i Przemysłu ogłosił w Walce Ludu z dnia 19 września 1946 r. Nr 136 P. w notatce pod tyt.: „potrawy i napoje tylko w przedsiębiorstwach gastronomicznych”, że podawanie potraw względnie napojów, np. piwa, wody sodowej w przedsiębiorstwach niegastronomicznych, jak kioskach, straganach spożywczych, sklepach cukierków jest niedozwolone i karalne.

W związku z tym Miejski Wydział Apropowizacji, Handlu i Przemysłu wzywa tego rodzaju przedsiębiorstwa, posiadające urządzenia do konsumpcji na miejscu w postaci stolików, krzeseł, skrzyń itp. — do bezzwłocznej likwidacji.

Zdaniem Izby Przemysłowo-Handlowej sprzedaż i konsumpcja na miejscu wody sodowej, lemoniady, kwasu, oranżady, piwa itp. przez sklepy spożywcze, owocarnie, sklepy cukierków, kioski nie narusza w niczym dekretu o koncesjonowaniu przedsiębiorstw gastronomicznych, gdyż sprzedaż i konsumpcja wyżej wymienionych artykułów nie jest samą przez się czynnością gastronomiczną i zwyczajowo było dopuszczalne, że w przedsiębiorstwach tego rodzaju

była konsumpcja na miejscu wody sodowej, piwa itp. Znanym było, że w owocarniach trzymano różnego rodzaju soki do wody sodowej.

Przedsiębiorstwa tego rodzaju nie naruszają dekretu o koncesjonowaniu przedsiębiorstw gastronomicznych, gdyż nie mają cech przedsiębiorstw gastronomicznych, jak kontuar ze specjalnym urządzeniem doprowadzającym gaz do piwa z beczek, specjalnych dużych syfonów do wody sodowej itp., i nie może zająć wypadek, że owocarnię czy kiosk można pomylić z przedsiębiorstwem gastronomicznym, jak restauracją, barem, cukiernią, kawiarnią, bufetem czy też jadłodajnią.

W związku z powyższym Izba wniosła, by Miejski Wydział Apropowizacji, Handlu i Przemysłu nie robił trudności przedsiębiorstwom spożywczym, sklepom cukierków, kioskowi itp. sprzedaży i konsumpcji na miejscu napojów chłodzących i piwa butelkowego.

Wiadomości różne i komunikaty:

Wystawa przemysłowa w Gorzowie

Z okazji święta dożynek w Gorzowie i Santoku koła gospodarze Gorzowa i powiatu urządziły większych rozmiarów wystawę, grupującą jak poprzednia w marcu b. r. wszystkie trzy odcinki życia gospodarczego, a więc państwowy, spółdzielczy i prywatny, pozatem niektóre organizacje o charakterze społecznym. Na czele komitetu wystawy stanął jej inicjator, kierownik Ekspozytury Izby Przemysłowo-Handlowej w Poznaniu i zarazem przewodniczący powiatowej Rady Narodowej p. Edward Piłarski. Komitet chlubnie wywiązał się ze swego zadania gomadząc około 70 wystawców, którzy wypełnili szczerze wielką

salę zarządu miejskiego i przyległe pokoje. Wystawa pod względem treści i formy stoi na wysokim poziomie i chlubnie świadczy nie tylko o talencie organizatorów Komitetu wystawowego, lecz również o postępie gospodarkom miasta Gorzowa i powiatu. Niektóre przedmioty wystawione stanowią produkcję zupełnie nowo podjętą nie będącą kontynuacją, czy wznowieniem produkcji niemieckiej.

Do wystawy ma dołączyć się „Społem”, przynosząc swoją dotychczasową wystawę z Bydgoszczy. Wystawa będzie otwarta do końca września br. Na otwarcie wystawy przybył wiceminister Ziem Odzyskanych Wasilewski w towarzystwie wyższych urzędników tego Ministerstwa. Otwarcia dokonał starosta powiatu gorzowskiego Kroenke.

Wni podatkowe dla odbiorców wydawnictw „Czytelnika”

Spółdzielnia Wydawnicza „Czytelnik” w zakresie akcji odbudowy przemysłu poligraficznego przystępuje do budowy zespołu budynków pod nazwą „Dom Słowa Polskiego” na oddanym jej placu w Warszawie między ulicami Towarową, Srebrną, Miedzianą i Prosta.

Projektowany „Dom Słowa Polskiego” stanowi mały ośrodek dyspozycyjny, produkcji, sprzedaży, gospodarczy i magazynowy akcji wydawniczej.

Dla finansowania tej budowy Spółdzielnia Wydawnicza „Czytelnik” wprowadza podwyżkę cen swoich wydawnictw (z wyjątkiem tylko dzienników), jak również cen za wszystkie pozostałe świadczenia, jak ogłoszenia, zamówienia klientowskie w drukarniach tej Spółdzielni, roboty autorskie i inne.

Podwyżka wynosić będzie do 10% cen dotychczas pobieranych, przy czym co do wydawnictw książek i czasopism pomyślana jest jako obciążenie ostatniego nabywcy, a odnośnie ogłoszeń i zamówień wydawniczych — jako ciężar zamawiającego.

W tym stanie rzeczy odbiorca książek i czasopism nabytych do odsprzedaży, nie będzie otrzymywał rabatu od całkowitej sumy rachunku, lecz z pominięciem omawianej 10%-ej zwwyżki, stanowiącej dla tego odbiorcy pozycję nieefektywnie obciążającą obrót.

Uwzględniając specjalnie ważne znaczenie podjętej akcji, Ministerstwo Skarbu — okólnikiem Nr 430/46 z dnia 12 lipca 1946 r. poleciło ograniczyć pobór zaliczek na podatek obrotowy i dochodowy na rok podatk. 1946 przez wyłączenie z podstaw opodatkowania w podatku obrotowym oraz w podatku dochodowym Spółdzielni Wydawniczej „Czytelnik” obrotów i przychodów wynikających z omówionej 10%-wej podwyżki cen pobieranych przez tę Spółdzielnię, a w dalszych fazach obrotu — pobór zaliczek na podatek obrotowy przez wyłączenie z podstaw opodatkowania w podatku obrotowym odpowiednich kwot obrotu odbiorcom wydawnictw Spółdzielni Wydawniczej „Czytelnik”.

Jednocześnie Ministerstwo Skarbu upoważniło Izby Skarbowe na podstawie art. 35 ust. 3 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o zobowiązaniach podatkowych, do umorzenia z urzędu z powołaniem się na omawiane zarządzenie Ministerstwa Skarbu z dnia 12 lipca 1946 r. — po uprawomocnieniu się wymiarów podatku obrotowego i dochodowego na rok podatkowy 1946 — kwot podatków, odpowiadających wskazanym powyżej wyłączeniom 10% podwyżki cen.

Spółdzielnia Wydawnicza „Czytelnik”, jak również odbiorcy jej wydawnictw, **obowiązani są omówione zwwyżki cen wyodrębnić w fakturach i odpowiednio księgować w sposób, umożliwiający władzom podatkowym kontrolę składanych deklaracji na zaliczki miesięczne podatku obrotowego i dochodowego.**

Odsetki od zaległości w podatkach pośrednich (spożywczych)

Jak już Szanownym Czytelnikom z poprzednich naszych komunikatów wiadomo, nowy dekret o zobowiązaniach podatkowych wprowadził z dniem 1 lipca 1946 r. znacznie podwyższone podatki za zwłokę, wynoszące od 1% do 20% zaległej kwoty podatku.

W związku z wejściem w życie omawianego dekretu uchylona została tym samym ustawa z dnia 18 marca 1935 r. o pobieraniu odsetek od zaległości w podatkach państwowych i innych daninach publicznych oraz w składkach i opłatach na rzecz prawno-publicznych instytucji ubezpieczeń (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 8, poz. 88) — w części dotyczącej tych danin publicznych, do których ma zastosowanie dekret o zobowiązaniach podatkowych.

W świetle tego stanu rzeczy, jeśli chodzi o odsetki od zaległości w podatkach pośrednich (spożywczych) należy stwierdzić, iż stosownie do postanowień art. 2 p. 2 powołanego dekretu o zobowiązaniach podatkowych, nie stosuje się tegoż dekretu między innymi do podatków pośrednich.

Jeżeli tak jest, to przepisy ustawy z dnia 18 marca 1935 r. o pobieraniu odsetek od zaległości w podatkach państwowych obowiązują nadal w odniesieniu do podatków spożywczych.

Pobieranie zatem odsetek podwyższonych z dekretu o zobowiązaniach podatkowych jest niedopuszczalne.

Szacowanie świadczeń w naturze, otrzymywanych przez pracowników Spółdzielni za okres do 30 czerwca 1946 roku

Ministerstwo Skarbu poleciło swego czasu ustalić za okres od dnia 1 września 1945 r. normy szacunkowe przy-

działów w naturze, otrzymywanych przez pracowników Spółdzielni, jeżeli normy przydziałowe są istotnie ściśle określone.

Z uwagi na to, że we wskazanym okresie normy te nie były ściśle określone, a pracownicy poszczególnych Spółdzielni otrzymywali przydziały niejednolite i to zależnie od sytuacji finansowej danej Spółdzielni, odstąpiono na terenie województwa poznańskiego od ustalenia omawianych norm.

Przy ustalaniu zatem wysokości świadczeń w naturze otrzymywanych przez pracowników Spółdzielni miały zastosowanie (w okresie od dnia 1 września 1945 r. do dnia 30 czerwca 1946 r.) zasady ogólne a w szczególności normy szacunkowe, ustalone przez Ministerstwo Skarbu w okólniku z dnia 16 maja 1945 r. Nr D. V. 3 — 3/11/45 (v. wydanie specjalne „Tygodnika Gospodarczego” nr 1 — str. 4), przy czym deputaty (przydziały) żywnościowe przyjmować należało w myśl p. 1 tego okólnika — według cen urzędowych.

Jeżeli natomiast chodzi o okres do dnia 1 września 1945 roku to nie będą z reguły kwestionowane ustalenia wartości świadczeń w naturze dla pracowników Spółdzielni, przyjętych przez same Spółdzielnie.

Ewentualne różnice między podatkiem dochodowym od uposażeń, obliczonym przez same Spółdzielnie a podatkiem przypadającym od świadczeń w naturze, obliczonych po myśli powołanego okólnika Ministerstwa Skarbu z dnia 16 maja 1945 r., Ministerstwo Skarbu umorzyło na podstawie art. 123 § 1 ordynacji podatkowej.

Wymiary jednak podatku już dokonane, nie będą podlegały rewizji.

Stąd też przy rozpatrywaniu odwołań od wymiarów podatku, nie uwzględnia się omawianych różnic w podatku jednakże równocześnie z wydaniem orzeczenia na odwołanie, Izba Skarbowa zarządza będzie umorzenie tych różnic.

Jeżeli chodzi o dalsze szczegóły tego zagadnienia, odsyłamy zainteresowanych Czytelników do notatki w Nr 32 „Tygodnika Gospodarczego” str. 256.

Zaopatrzenie przedsiębiorstw

Artykuł „Zaopatrzenie przedsiębiorstw przemysłu prywatnego w surowce” ogłoszony w „Tygodniku Gospodarczym” Nr 38 z dn. 21. 9. br. uzupełniamy w tym sensie, że do materiałów reglamentowanych grupy wyrobów żelaznych należą także wkrętki do drzewa i wkrętki do metali, — w grupie metali kolorowych także brąz, ołów, cynk i kadm rafinowany, oraz blacha cynkowa i złom brązu; — w grupie chemicznej — karbid, — a w grupie skórniczej także skóry miękkie.

Sprostowanie

W nr 37 ogłoszono mylnie na str. 295 „Rzeczoznawcy” (Nr 4) Inż. Witold Piński, zamieszkały w Poznaniu, ulica Warszawska 37 jako rzeczoznawca w dziedzinie galanterii metalowej — zamiast brzmienia następującego:

Ob Inż. Witold Piński, zamieszkały w Poznaniu, ulica Małeckiego 21 m. 3 w dziedzinie przemysłu elektrotechnicznego.

Komunikat o kradzieży 2 kwitariuszy poborców

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, że w okręgu Izby Skarbowej w Olsztynie poborcy skarbowemu Urzędowi Skarbowego w Suszu zostały skradzione 2 kwitariusze poborców, a mianowicie:

1. Od Nr 221741a — 221760e, z którego zużyte zostały pokwitowania od Nr 221741a — 221760c, a nieużyte Nr 221760d i Nr 221760e;

1. Od Nr 221741a — 221760e, z którego zużyte zostały pokwitowania Nr 221761a — 221762b, a nieużyte od Nr 221762c — 221780e.

Niewykorzystane pokwitowania unieważnia się.

Dalej, Ministerstwo Skarbu unieważnia pokwitowania sekwestratorskie Seria A od Nr 07660e do 07660e, zarbowane poborcy skarbowemu Michałowi Goszczyńskiemu z Urzędu Skarbowego w Ursusie.

Ministerstwo Skarbu unieważnia pokwitowania kasowe od Nr 263989a do Nr 263989e do dziennika specjalnego wzór Nr 1, których brak stwierdzono w kasie 1 Urzędu Skarbowego w Bydgoszczy.

Platyna — zapotrzebowanie

Izba Przemysłowo-Handlowa w Poznaniu ma otrzymać partię platyny do rozprowadzenia pomiędzy przedsiębiorstwa przemysłowe prywatne. — Dokładnie umotywowane wnioski z podaniem ścisłej wagi w gramach należy przesłać odwrotnie.

Z WYDAWNICTW.

Biblioteka Tygodnika Gospodarczego Nr 1.

Taylor E. Prof. Dr — O istocie spółdzielczości wyd II. Wydawnictwo Księgarni Wł. Wilak — Poznań — Kantaka 10. Cena zł 50,—.

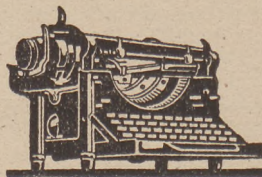
Autor przedstawia, jak z rozwojem dziejów powstają różne formy zrzeszenia. Na podstawie odrębności celów wyodrębniają się 2 wielkie kategorie instytucji asocjalnych. asosacje dla celów ideowych i dla celów gospodarczych. Dalej omawia autor szczegółowo ten rodzaj asocjacji gospodarczej, która nosi nazwę kooperacji czyli spółdzielczości, według następującej kolejności: początki ruchu spółdzielczego, twórcy i teoretycy tego ruchu, źródła jego powstania w Europie i kierunki ideowe z nim związane, ustawodawstwo spółdzielcze, rodzaje kooperacji i różne kierunki ruchu kooperatystycznego, tezy znamionujące kooperację. Ponieważ spółdzielczość okazała się pierwszorzędnym czynnikiem i potężnym narzędziem postępu gospodarczego, praca omawiana pozwalająca wnikać w istotę spółdzielczości, jest wysoce aktualna.

czy próbowałeś

Opł. pocztowa uiszczona ryczałtem

Adres dla zwrotu: Administracja „Tygodnika Gospodarczego” Księgarnia Wilak, Poznań Kantaka 10

Kupno, sprzedaż, naprawa
MASZYN BIUROWYCH
to sprawa zaufania i specjalność
f-my Piotr Pieprzycki, Poznań
Aleje Marcinkowskiego 26
w podwórzu, — telefon nr 23-62

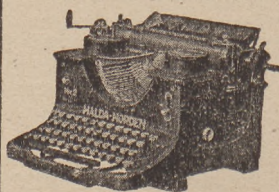
MATERACE
sprężynowe i wyścielane
ŁÓŻKA żelazne
TAPCZANY
higieniczne

produkuje

„MATRA”
Poznań
Dąbrowskiego 142

Wykonywanie prac fliskarskich

poleca **Aleksander Schaerich**
Poznań, ul. Mostowa 16 m. 14
Telefon 38-78

Zakup — Sprzedaż
Przeróbki — Naprawa

„ReMa”
POZNAŃ, Św. Marcin nr 5
Telefon 44-07

BIURKA

Krzesta gięte, Meble szkolne
Poznańska Centrala Mebli - L. KONIECZNY
Przedstawicielstwa fabryczne
POZNAŃ, ul. 27 Grudnia 5, tel. 39-71

Ogłoszenia przyjmuje dla instytucji i przedsiębiorstw państwowych oraz firm pozostających pod zarządem państwowym „P. A. P.” Polska Agencja Prasowa, Poznań, Sew. Międzyńskiego 8 — telefon 42-63.

Redakcja: Izba Przemysłowo-Handlowa
w Poznaniu, ulica Mickiewicza 31
Tel.: 78-62, 23-65, 23-68

Ogłoszenia przyjmuje „PAR” Polska Agencja Reklamy Fr. Krajna — Spadkobiercy
Poznań, ul. Fr. Ratajczaka 7 — Telefon 30-80 i oddz. Kraków, Rynek Gl. 46 —
Tel. 503-66 — Bydgoszcz, Al. 1 Maja 16
— Toruń, ul. Mostowa 38.

Administracja: Księgarnia Wilak Poznań, ul. Kantaka 10 — Tel. 44-40
Konto P. K. O. — V - 4085
Cena numeru 10,— zł, prenumerata kwartalnie 100,— zł